

[Rager.]

Medlemmer af Retsforbundet maa undskyldte, at jeg betegner deres Vælgere som nogle ganske faa Mennesker i Forhold til den samlede Rigsdags Vælgere — ytrer Tvivl, kan det ikke forlanges, at hele Folket skal gaa til Valgurnerne; det vilde være at gøre for megen Ære af dem. Desuden er der intet, som mere ødelægger Folkestyret, end naar man i saadanne Anledninger kalder Vælgerne til Stemmeurnerne, for det giver netop Mistillid. Vi for vort Vedkommende er ikke i Tvivl om, at det Standpunkt, vi har indtaget, er det rette, og vi trænger absolut ikke til at se det bekræftet med — hvor meget vil det blive? formentlig 95 pCt. af de afgivne Stemmer ved en Folkeafstemning. Dertil kommer saa ogsaa, at de ærede Folketingsmænd af Retsforbundet jo er en Art Kolleger af os, og vi synes alligevel, det vilde være Synd at udsætte dem for en saa stor Fiasko, som vilde blive dem til Del, hvis deres Lovforslag gik igennem.

Ole Bjørn Kraft: Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen fremsatte nogle Bemærkninger om den Holdning, vi indtog sidste Gang, da der var Spørgsmaal om en saadan Folkeafstemning, og udtalte Ønsket om, at vi nu havde skiftet Mening, paa samme Maade som de Radikale og Socialdemokraterne har forandret Standpunkt. Hertil kan jeg kun sige, at da vort Standpunkt dengang var fornuftigt — i Modsætning til det Standpunkt, de Radikale og Socialdemokraterne indtog —, er det naturligt, at vi fastholder det. Hvis det ærede Medlem vil gøre sig den Ulejlighed at læse igennem, hvad vi dengang sagde, vil han ogsaa finde Forklaringen paa vor Stilling til Spørgsmaalet Folkeafstemning. Vi anviste dengang det ærede Medlem og hans Parti en Vej at gaa, hvis de ønskede dette Spørgsmaal løst, idet vi sagde, at den rette Fremgangsmaade var at fremsætte et Lovforslag om Afskaffelse af den almindelige Værnepligt og derefter se at faa det gennemført i Forbindelse med en Folkeafstemning. Hvis man er Tilhænger af Referendum, maa det være den Vej, man skal slaa ind paa, og ikke den, det ærede Medlem anbefaler. Derfor kunde jeg for mit Vedkommende ogsaa være Tilhænger af Folkeafstemning — mit Parti var det jo ikke — i Spørgsmaalet om Dødsstraffens Afskaffelse, fordi det var et Skridt bort fra den Udvikling, der hidtil havde eksisteret.

Efter at have sagt dette vil jeg fremhæve, at naturligvis har de to Ordførere for Regeringspartierne ikke med Rette kunnet

afvise det ærede Medlem paa den Maade, de har gjort det. Det ærede Retsforbund har ganske Ret i, at der er en klar og utvetydig Modsætning til Stede mellem det nuværende Standpunkt og det Standpunkt, som Det radikale og Det socialdemokratiske Parti indtog, da vi i 1928 behandlede et lignende Forslag. Sandheden kræver sin Ret, og det skal ikke lykkes den radikale Ordfører paa den letbenede og overfladiske Maade, hvorpaa han behandler dette Spørgsmaal, at tilsløre, at der er sket en Forandring i de to Partiers Indstilling. I Stedet for at søge at tilsløre dette og give falsk Overlegenhed til Kende, burde de blankt aabent og ærligt indrømme den ændrede Holdning, derved vilde de kun hæve sig selv. Jeg hilser med Tilfredshed, at denne Forandring har fundet Sted, jeg betragter det som lykkeligt for Behandlingen af disse Spørgsmaal, at der er sket en saadan Ændring i Indstillingen. Men saa bør man ogsaa være sin ændrede Indstilling bekendt. Og for at der ikke skal være nogen Tvivl, skal jeg citere to Udtalelser, som tydeligt viser det.

Den højtærede Udenrigsminister, dengang det ærede Medlem Hr. P. Munch, udtalte under Forhandlingerne i 1928:

„Jeg tilføjer, at selv om dette ikke sker, vil vi kunne give et Forslag om Folkeafstemning over Værnepligtsspørgsmaalet vor Stemme“,

og den socialdemokratiske Ordfører, det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, udtalte:

„Socialdemokraterne er Modstandere af Opretholdelsen af den almindelige Værnepligt, vi har stillet Forslag — og der vil igen paa Rigsdagens Bord komme til at foreligge Forslag — angaaende Afskaffelse af den almindelige Værnepligt.“ Her er der ganske utvivlsomt sagt, hvad de to Partiers Standpunkt var i 1928. Jeg roser dem for, at de har taget Hensyn til den Udvikling, der har fundet Sted, bøjet sig for Kendsgerningerne; men man kan lige saa godt sige det aabent og ikke lade, som om det er Ting, som man kan sige nogle spøgefulde Bemærkninger om.

Den højtærede Indenrigsministers Henvisning til Forslaget om Værnepligt, som han venter vil blive gennemført, hvorefter han mener sig berettiget til at betegne Spørgsmaalet om Afstemning om den almindelige Værnepligts Opretholdelse som meningsløs, var ikke rigtig. Saa vidt jeg har forstaaet de Udtalelser, der foreligger, og som det er forklaret af det andet Regeringsparti, er Grundlaget for Lovforslaget om Værnepligt, som her behandles, stadig den